

ціалізмы има ёше по-много, но сичкытѣ еднакво сѣ почерпнѣты отъ единѣ изворѣ — старо-българскыи языкъ, който ё опазенѣ повече по балканскыи села и особенно между женскыи полѣ. (Гл. пакѣ особныи забѣлѣжванія.)

Отъ разликата на живота во времето, неосѣтно происхождатъ въ языка таквыи промѣны, щото языкътъ на единѣ и този пакѣ народъ, въ разны вѣкове бива чудно различенѣ; оттуй языкътъ са раздѣля и на *периоды*. (*) Най-подирѣ языкътъ живѣе и умира ведно съ политическото бытіе на народа — оттука и дѣленіето на языцѣтъ на *живы* и *мъртвы*. А съ възражданьето на политическото бытіе на единѣ народъ, възражда са и неговѣтъ языкъ, но въ новы формы, какъто и самыи народенѣ животѣ: тѣи напримѣръ са ё случило съ гръцскыи языкъ.

Езыцѣтъ на народытѣ, при сичката си разлика, съставятъ цѣло чловѣческо слово, и происхождатъ отъ единѣ изворѣ — първоначалныи языкъ тѣи, какъто сичкыи народы на свѣта, при сичкото си разнообразіе, съставятъ едно чловѣчество и происхождатъ отъ една челядь на първыи чловѣкъ; при туй ёше природата и чловѣкъ, явеніята на вѣншныи и вѣтрѣшенѣ мирѣ, въ общыи заканы и изразенія, на сѣкѣдѣ и сѣкогы сѣ еднаквы, а различни сѣ само въ частноститѣ.

(Имаше ёше да речемѣ върху този важнѣ и занимателнѣ предметѣ отъ словесностѣта, именно за Литературата и нейното дѣленіе — по странытѣ и частитѣ на свѣта, по народытѣ и езыцѣтъ, по времето и по направленіето; но сичко туй остава за во вторыи курсѣ на нашыи учебникѣ, като свършвамы сега първыи съ туй кратко понятие:)

(*) Гл. пакѣ тамѣ за периодытѣ на славенскыи языкъ. —